

Wolvenkoorts

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Kerstin Ekman

Wolvenkoorts

Verhaal

Vertaald uit het Zweeds door
Janny Middelbeek-Oortgiesen

Ambo|Anthos
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Met dank aan het Swedish Arts Council voor
de bijdrage in de vertaalkosten

**SWEDISH
ARTSCOUNCIL**

ISBN 978 90 263 5994 1

© 2021 Kerstin Ekman. First published by
Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with
Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Janny Middelbeek-Oortgiesen

Oorspronkelijke titel *Löpa varg. Berättelse*
Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag
Omslagontwerp Marry van Baar op basis
van het ontwerp van Eva Wilsson

Omslagillustratie © Rainer Fuhrmann / EyeEm / Getty Images

Foto auteur © Bodil Bergqvist

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Het was koud. Van daglicht niet echt sprake. Alleen een soort zweem. Mijn jachtgeweer lag nog op de bank aan de andere kant van de tafel. Ongeladen. Waarom weet ik ook niet. Dat loopt dan zo. Niet bij iedereen, dat wist ik heus wel. De meesten willen schieten zolang hun wijsvinger de trekker kan overhalen. Zolang je pik nog overeind komt, leef je en dood je.

Ik had er veel gedood. Dat moest nu misschien maar eens genoeg zijn. Kasper had achtentwintig elanden opgestoten. Natuurlijk niet allemaal alleen voor mij. Maar al werd de buit door een andere geposteerde jager neergelegd, dan nog liet hij die niet toe en ontblootte hij zijn tanden. Kwam de schutter toch dichterbij, dan verstijfde hij en begon te grommen. Hij begon al wat kaler te worden, maar als zijn haren recht overeind stonden liet hij alleen zijn baasje toe. Zo was Kasper.

Trissa deed niet voor hem onder. Al hadden we heel lang niet opnieuw een teefje gehad, want die hebben de vervelende eigenschap dat ze ook in het najaar loops worden. Haar elanden kan ik me allemaal niet meer herinneren. Je herinnert je alleen de bijzondere. Maar mijn honden kan ik opsommen,

op dat punt mankeert er niks aan mijn geheugen.

Justus, Bong, Reppe en Blix waren eigenlijk van pa. Scott was mijn eerste eigen hond, die kreeg ik tegelijk met de kleine buks. Ik kon niet wachten tot het herfst werd en de pup groot genoeg zou zijn om hazen op te sporen. Scott was in februari geboren en zelf was ik toen net twaalf. We vormden een goed jagersduo, Scott en ik. Hij leek het meest op een drever, maar er zat ook teckelbloed bij. En nog iets anders, want zijn oren stonden omhoog maar het bovenste puntje hing naar beneden. Mijn moeder zei altijd dat hij zulke mooie en grappige oren had.

Hij wilde voortdurend jagen. Perste zich in een hol naar binnen, al was hij daar te groot voor. Op een keer bleef hij steken en probeerden we hem uit te graven. De vos smeerde 'm, maar we vingden nog net een glimp van hem op en pa vloekte. Ze hebben natuurlijk hun reserve-uitgangen. Maar Scott zat vast. We groeven, maar konden hem niet bereiken en toen we in het donker naar huis liepen, kon ik wel janken. Of eigenlijk deed ik dat ook, ik liep achter pa en droogde mijn tranen met de mouw van mijn trui.

De volgende ochtend stond ik vroeg op om er weer naartoe te gaan. Na schooltijd ook. Twee dagen spijbelde ik. Ik lag bij de ingang van het hol naar hem te roepen dat hij het niet moest opgeven en dan begon ik weer te graven. Pa kwam met een pikhouweel en een grotere spade en we groeven elke dag, maar we zaten nooit goed.

Uiteindelijk kwam hij dan toch. Na vier etmalen perste hij zich naar buiten door hetzelfde gat als waar de vos doorheen was geglipt. Hij had zichzelf uitgehongerd. Hij had dorst en was slap. Pa droeg hem naar huis. Mijn moeder zette een

schaal neer met maar een klein scheutje water erin. Kleine beetjes per keer! zei ze. Met het eten net zo. Ze was bang dat hij buikpijn zou krijgen.

Ik dronk koffie uit mijn mok, maar hield het veenmoeras en de bosrand voortdurend in de gaten. Deze ouwe caravan had een tweepits gasstel en een sissende gasverwarming. Anders zou ik daar niet kunnen zitten. Toen ik jonger was, zat ik op schuilplaatsen te vernikkelen met alleen sparrentakken onder mijn kont. In die tijd had je natuurlijk nog geen donsacks. Opa's dikke lange winterjas was zo gek nog niet, maar wel zwaar om mee te sjouwen.

Inga schaterde het uit toen ik thuiskwam en vertelde dat ik Anton Petterssons caravan had gekocht. Dat is net een marsepeintaart, zei ze. Anton had hem groen geverfd om de schimmel te maskeren die zich in grote vlekken verspreid had. De caravan is klein en heeft een afgerond dak, zoals ze aanvankelijk gemaakt werden, en heeft me goeie diensten bewezen. Ik heb hem naar een van mijn eigen bospercelen gereden en daar staat-ie op een stuk stevige grond vlak bij het veenmoeras, niet ver van het sleeppad. Vanuit de caravan heb ik de grote everzwijnbeer, die ik de Zwarte Duivel noem, voor het eerst gezien. Al wordt er gezegd dat er zo noordelijk geen wilde zwijnen meer zitten. Reeën heb ik ook gezien. Vorige week liepen er vier over het moeras, voorzichtig trippelend over de bevroren sneeuwlaag. Het was maar de vraag of ze zo'n strenge winter zouden overleven.

Nu was het nieuwjaarsochtend. Eigenlijk moest ik Inga thuis helpen met de voorbereidingen. Op 2 januari werd ik zeventig en kregen we een hoop mensen over de vloer. Om vijf

uur was ik opgestaan en had ik mijn proviand, buks en kijker klaargemaakt. Ik vond dat ik daar best een paar uur in de stilte mocht zitten. Toen ik aankwam, was het nog donker. De caravan is natuurlijk niet meer dan een dunne schil tegen de kou, dus binnen was het bitterkoud. Zenta kroop dicht tegen mijn benen aan. Ik was van plan een plaid om mijn schouders te slaan, maar boven het bos begon nu een eerste zweem daglicht te verschijnen. Omdat het een poosje duurt om het goed warm te krijgen, kon ik mijn ski's pakken en eropuit gaan om naar sporen te kijken. Zenta mocht in de caravan blijven liggen. Ze lag op het oude schapenvel en ik legde de plaid over haar heen. We mochten nog elandkalveren bejagen, dus als ik sporen zag, kon ik haar natuurlijk ophalen om haar erop te zetten. Maar wilde ik dat wel?

Wat is het verdorie toch raar om niet te weten wat je wilt.

Toen ik buitenkwam, gleden mijn ski's soepel en stil door de verse sneeuw van die nacht. Aan de rand van het veenmoeras waren er sporen. Maar niet van een eland. Voorzichtig kwam ik dichterbij.

Wat zijn ze groot! Dat was het eerste wat door mijn hoofd ging. Het was al een hele poos erg koud, dus het konden geen hondensporen zijn die tijdens de dooi gesmolten en uitgelopen waren. Ik haalde een luciferdoosje uit mijn zak en ging meten. Een lengte van twee doosjes. Dat is tien centimeter. Dat was de achterpoot.

Het was een wolf.

Toen ik de loop van het spoor verder volgde, zag ik dat het een eindje verderop, tussen de bomen, beter bewaard was gebleven. Hier en daar zag je duidelijk de afdrukken van de

lange stevige klauwen. De voorpoot was iets langer dan twee luciferdoosjes. Het moest een grote rekel zijn. Soms had hij stilgestaan. Op een plek waar hij had gezeten, zag je een diepe afdruk van zijn achterlijf en sporen van zijn poten. Eromheen was het vaag en vertrapt, en het leek of hij er een hele poos had gelegen. Van de kou had hij natuurlijk geen last, vol in de vacht als hij nu moest zitten en met zijn gladde borstelige haar dat zijn donshaartjes bedekte.

Die afdruk van zijn lijf straalde rust uit. Hij had lang uitgerust en wist dat hij hier ongehinderd kon zijn. De caravan had hij natuurlijk vaak gezien, als dit althans een plek was waar hij vaker naartoe ging. Van een ontmoetingsplek kon geen sprake zijn, want alleen hij had hier rondgestapt. Het was voor een jagende roedel ook niet de goeie periode om te verzamelen op een plek die door de welpen gevonden kon worden.

Dat hij had uitgerust, had me iets moeten zeggen, maar toch was ik verrast toen ik onder de sparren het kadaver in de gaten kreeg, ja, ik schrok er zelfs van. Aan de sleepsporen in de sneeuw op het veenmoeras zag ik dat de buit hiernaartoe was getrokken. Dit was een behoedzame jager. Hij ging niet in het volle zicht staan eten.

Toen ik het sleepspoor terug volgde, kwam ik bij de plek waar hij zijn prooi had gedood. Daar zag je klauwsporen en stevige pootafdrukken, en de sneeuw was omgewoeld. Er lagen plukken haar en bloedresten. Tussen de flarden grijsbruine reeënhuid trof ik een lange haar aan, grijsgeel met een zwarte punt. Die was zo lang en dik dat hij van zijn rug afkomstig moest zijn. Als hij zijn haren overeind zette, maakte hij vast een imposante indruk. Ik pakte mijn portemonnee uit mijn binnenzak en met vingers die verstijfd waren van de

kou frummelde ik de haar tussen twee briefjes van honderd kronen.

Zo stil als ik kon, skiede ik terug naar zijn buit. Het karkas was al zichtbaar. Het was een reegetje en het moest er eentje van de groep zijn die ik voor Kerstmis over het veenmoeras had zien lopen. Er had vermoedelijk ook een bok deel van uitgemaakt. Ik meende dat ik door mijn kijker botknopjes had gezien. Wat hebben jullie verdorie hier zo hoog in het noorden te zoeken, had ik gedacht. Er ligt een dik pak sneeuw en jullie zullen hongerlijden.

Er zat nog vlees op de buit. Vossen leken er nog niet bij te zijn geweest, want ik zag geen sporen. Raven of kraaien had ik niet gehoord. Had hij de dode reeget ook weggesleept om haar te verstoppen?

Ja, de slachtplek wierp vragen op. De belangrijkste was: is hij er nog? Als ze het kunnen vermijden, lopen reeën nooit ver, in elk geval niet als er veel sneeuw ligt. Nu waren ze natuurlijk enorm opgeschrikt. Maar ze hebben de neiging om naar hun plekken terug te keren. Een jager als deze wolf wist dat vast. Zou hij zelf terugkomen? Want hij had het karkas nog niet afgegeten. Misschien rustte hij uit.

Toen zag ik dat zijn sporen vanaf de plek waar hij zijn buit naartoe had gesleept nog verder doorliepen. Ik skiede er voorzichtig naast. Gek genoeg hielden ze al gauw op en was hij omgekeerd. Maar ik kreeg de indruk dat hij een hele tijd had stilgestaan voordat hij dat deed en uiteindelijk was gaan zitten. Waar had hij naar staan turen? Of had hij de reeën geroken? In dat geval zou hij niet zijn omgekeerd. Hij had ook tegen een armetierig dennetje geplast. Lang en veel. Maar omgekeerd was hij.

Het enige wat je in de richting die hij had aangehouden zag, was een heuveltje met hier en daar een spar. Ik ging die kant op, het sporenvrije gebied in. Maar opeens vielen me nieuwe wolvensporen op, kleinere dan die van hem. Ze konden van een wolvin zijn. Er had er daar eentje gestaan, misschien wel een hele poos. Had hij haar soms gezien?

Veel vragen, maar geen antwoorden.

Inmiddels was het echt licht geworden. Ik begaf me voorzichtig terug naar de caravan en ging naar binnen. Het was moeilijk om geen lawaai te maken met de ski's en de deur. En toen gebeurde het. Hoewel niet meteen. Ik zat al behoorlijk lang met mijn koffiebeker naar buiten te staren toen ik aan de rand van het veenmoeras een glimp van iets meende op te vangen. Ik wist niet of ik het wel goed had gezien en wachtte een flinke tijd doodstil af. Maar dat er iets had bewogen, wist ik vrijwel zeker.

Om nieuwe ogen te krijgen (pa drukte zich altijd zo uit) keek ik even een poosje een andere kant op, tastend naar mijn kijker. Ik bewoog voorzichtig, want ik wilde niet dat Zenta in de gaten kreeg dat ik iets had opgemerkt. Dan zou ze over-eind schieten.

Ik richtte me op de plek waar ik een beweging had gezien. Daardoor moest ik denken aan een prent die toen ik nog klein was in het huis van mijn opa van vaderskant aan de muur in het kantoor had gehangen. Er stond een bos op afgebeeld met veel bomen, takken, bemoste stronken en een hoop struikgewas en kreupelhout. ZOEK DE GROENE JAGER stond er aan de onderkant. Je moest goed kijken of je een jager kon onderscheiden die in de warboel op de loer lag. Hij droeg een pun-

tige hoed met een randje. Soms zag je hem, soms was je hem kwijt.

Zoek de grijze jager, dacht ik nu. Maar ik wist niet of ik hem te zien zou krijgen. Terwijl het licht opkwam, was de hemel groenig geworden. Het was zo ontzettend, ja, zo onwaarschijnlijk stil. Zelf was ik onbeweeglijk als een uil in een den of een ondergesneeuwde steen in het bos.

Soms is de winter een vel wit papier of een blauwachtige schijf waarop je kunt schrijven. De laatste keer dat ik hier was geweest, had er niemand bewogen en zijn sporen geschreven. Ik had geen poot- of hoefafdrukken gezien, zelfs geen borduurwerkje van woelmuispoten. Geen vogels. Geen sporen. Alles leek uitgewist in het wit; het bos was donker onder het gewicht van de besneeuwde takken en rustte in zichzelf. Nu was het anders. Even stil. Maar er was iets gebeurd.

Wat noordelijker, in Bratten, zat een wolvenpaar, dat wist ik. Ze schenen welpen te hebben gekregen, dat moesten nu jaarlingen zijn. Maar dat was een eind hiervandaan, minstens twintig kilometer. Dit was misschien een solitaire zwerfwolf. Misschien kwam hij wel van nog verder weg. Op jacht naar prooi. En een paringspartner natuurlijk.

Er verstreek een klein uur. Het was nu redelijk warm. Zenta had de plaid van zich afgeworpen en sliep. Ik overwoog of ik nog een kop koffie zou nemen. Maar dat durfde ik niet. Want ik wist dat er buiten aan de bosrand iemand had bewogen. Eentje die heel waakzaam was.

Toen kwam hij tevoorschijn. Hij deed het met een vanzelfsprekendheid die gemakkelijk te begrijpen viel; dit was immers zijn wereld. Iets verder dan waar mijn skispoor liep, kwam hij het bos uit en ging op de rand van het veenmoe-

ras tussen een jeneverbesstruik en een misvormde den staan, aandachtig uitkijkend over de kleine sneeuwvlakte van het veen. Hij draaide zijn kop zodanig dat ik zijn profiel zag, met de edele neus, het steile voorhoofd en de oren die overeind stonden.

Het vereiste grote voorzichtigheid om mijn kijker op te pakken en het vizier zo in te stellen dat ik hem duidelijk kon zien. Nu wendde hij zijn gezicht weer naar het veen. Het beeld was zo scherp dat de borstelige haren in zijn oren en de zwarte rand daaromheen zichtbaar waren. Zijn ogen stonden een tikje scheef en waren heel licht. Over het geheel genomen maakte hij een imposante indruk, met zijn kraag van donshaar en ruige wol die vanaf zijn wangen doorliep. De tekening op zijn wangen was wit en liep over in een kantwerk langs zijn hals. Boven zijn ogen had hij witgrijze vlekken, en eronder ook. Maar daar liep er een ruigharige grijze lijn doorheen.

Hij had hoge, witte voorpoten. Ze waren in elk geval wit aan de voorkant. Niks van het wit aan hem was sneeuwwit. Eerder een beetje witgeel. Verder was zijn vacht grijs met elementen van dat wit. Grauwpoet werd hij in een ver verleden genoemd, toen ze zijn naam 'wolf' niet eens durfden uit te spreken. Hoge poten had hij. Een grote rekel. Dat had ik natuurlijk al gedacht toen ik zijn sporen zag.

Hij maakte een soepele beweging om de rand van het veenmoeras af te snuffelen. Het leek net of hij van plan was te vertrekken naar de plek waar zijn prooi lag, maar hij bleef staan en stak snuivend zijn neus op. Mijn geur hing er natuurlijk nog. De wind wakkerde wat aan en toen bereikte die hem. Nu draaide hij zich om. Hij stapte tussen de sparren en verdween.

Isegrim, dacht ik. Want zo werd hij vroeger ook wel genoemd. Sluiper, had ik mijn oma horen zeggen. Nu was hij op grove klauwen en hoge poten isegrimmig het bos in geslopen, weg in zijn wildernis.

Toen ik na deze aanblik weer bij zinnen kwam, merkte ik hoe stijf en koud ik was geworden van dat doodstille zitten. Hoelang dat had geduurd wist ik niet. Wat ik had beleefd viel buiten ieder tijdsbestek.

Ik nam nog een kop koffie, at een broodje kaas en gaf Zenta er ook een. Ik realiseerde me dat als ik hier bereik had gehad, ik Inga had moeten bellen, die mijn briefje natuurlijk op de keukentafel had zien liggen. Ze zou nu wel aan haar ochtendkoffie zitten. Maar ik denk dat ik toch niet had gebeld. Ik wilde dit nog een poosje voor mezelf houden.

Ik speurde het veenmoeras en de rand daarvan af, maar zag geen tekenen van leven. Hij zou niet meer tevoorschijn komen. Op geen van de eerdere dagen die ik hier had gezeten had hij zich vertoond. En terwijl hij in het bos zijn leven leidde, had ik hier in onwetendheid in de caravan gezeten. Maar hij was dus het veenmoeras op gegaan om die reegeit te doden. Minstens één keer had hij ervan gegeten.

Op deze dag, die in intense kou en stilte was begonnen, viel de duisternis vroeg in. Nu werd de lucht grijs en er begon beweging in de wolken te komen. Sneeuwvlokken kwamen aanjagen in een scherpe wind. Ik had gisteravond op het weerbericht gehoord dat er veel sneeuw werd verwacht. Niet alleen zouden alle sporen worden uitgewist, als het sleeppad dichtsneeuwde, kon je hier ook niet meer met de auto komen. Het hout dat op de stapelplaats had gelegen was al afgevoerd. De werkzaamheden leken daar beëindigd en als er geen sneeuw

werd geruimd, was het pas ver in het voorjaar weer met de auto begaanbaar. Maar Hogepoot kreeg het rijk nu natuurlijk wel alleen.

Ja, in gedachten noemde ik hem zo. Ik dacht lang over die woorden na: het rijk alleen krijgen. Ik vond het fijne woorden. Voordat ik wegging, had ik ze met een stok in de sneeuw willen schrijven: *Je krijgt het rijk alleen, Hogepoot*. Een niet te ontcijferen schrift, en het zou niet lang duren of het was door de wervelende sneeuw bedekt. Maar de inhoud ervan zou hij in zijn sterke lijfvoelen wanneer de sneeuw zich ophoopte en het veenmoeras een witte vlakte werd. Een onbeschreven veenmoeras. Ik voelde me slaperig. Het zou de spanning wel zijn die tot ontlading kwam. Maar nu moest ik gaan rijden voordat het dichtsneeuwde. Toen ik op het sleeppad mijn auto aan de praat had, was het net of ik een kegel van wervelende grijze sneeuw binnenreed.

Ik was van plan om het 's avonds te vertellen nadat we naar het nieuws hadden gekeken. Maar belachelijk genoeg wilden de woorden er niet uit. Inga keek me over de rand van haar boek heen aan en vroeg wat er zo grappig was.

Grappig was nou ook weer niet het goeie woord. Misschien dat ik mijn mondhoeken had vertrokken bij de gedachte aan mijn aarzeling bij de simpele woorden: *ik heb een wolf gezien*. Alsof je door die naam te gebruiken nog steeds het gevaar kon oproepen uit het bos. De geur van mensen schuwde hij. Al zou hij hun woorden ook moeten schuwen. Maar die begreep hij niet.

God ja, wat had ik de grijze schaduw graag tevoorschijn willen lokken. Als dat had gekund. Maar Hogepoot was daarginds onbereikbaar.

Waarom kon ik nou verdomme niet zeggen: ik heb een wolf gezien? Zodat het uit de wereld was. Maar ik wilde niet. Ik wilde het gewoon nog een poosje voor mezelf houden.

Nu loeide buiten de storm en er schudde en rammelde iets. Inga legde haar boek neer en keek naar de donkere ruiten.

Het zijn mijn ski's, zei ik om haar gerust te stellen. Ik heb ze van de imperiaal gehaald en op de veranda gezet. Die zijn gewoon omgedonderd.

Ach, zei ze, we gaan naar bed. De stroom zal zo toch wel uitvallen. Ik zal alleen nog even een paar emmers vullen met water.

Ik moest denken aan een herfststorm van lang geleden, in Norrstigen. Het was nog in het oude huis. Toen het licht uitviel, had ik met mijn ouders en broer en zus in het halfdonker zitten luisteren naar het lawaai van grote dennen die omvielen. Af en toe sloegen er losgerukte takken tegen de ruiten en de wind gierde. We vroegen ons waarschijnlijk alle vijf af of de grote spar zich met zijn veerkrachtige wortels staande zou weten te houden. Of zou die op het huis vallen? Maar niemand zei wat. Ondanks het gevaar was pa naar buiten gegaan. Hij wilde een kijkje nemen bij zijn ouders in het andere huis. Toen hij terugkwam, zei hij dat ze naar bed waren gegaan. Het was pas vier uur 's middags.

Wat kun je anders doen, had opa gezegd.

Als de stroom uitviel, zou de pomp niet meer werken, dus ik hielp Inga om emmers en pannen met water te vullen. Toen ik de deur opendeed om Zenta eruit te laten, waaide er sneeuw naar binnen en ik zei tegen haar dat ze moest opschieten. Maar ze wilde niet naar buiten en mocht binnenblijven. Een

oud teefje kan het lang ophouden. Net toen we alle drie de trap op liepen, viel het licht uit.

Klotezooi, zei Inga, die zich tegenwoordig verbaal wat expressiever uitdrukt dan toen ze nog werkte. Nu we in bed niet konden lezen, lagen we naast elkaar in het donker een beetje te kletsen. Toch zei ik niks over Hogepoot. Na een poosje hoorde ik hoe ze rustig en regelmatig begon te ademen. Ze sliep.

Misschien zou ik zelf ondanks het lawaai van de storm ook snel wegzakken. Mijn gedachten gingen grillig alle kanten op, zoals gebruikelijk is vlak voordat je in slaap valt. Dat mijn naam Ulf ook 'wolf' betekent, zou voor een wolf niks uitmaken, overpeinsde ik. Zelfs een oude elandhond bleef daar koud onder. Voor Zenta was ik het baasje. Al snapte ze heus wel wie Inga bedoelde als ze mij 'Uffe' noemde. Dan stak ze haar kop op en keek ze me aan. Dat gebeurde weleens.

Mijn leven is een baar, die een tijdlang beweegt. Dat waren woorden die ik nou al een hele tijd in mijn hoofd hoorde. Sinds ik laatst voor mijn angina pectoris bij de dokter was geweest, hadden die me af en toe door de kop gezongen of gejeremieerd. Ik had geen idee waar ze vandaan kwamen. Misschien uit een of ander oud boek van pa. Toen ik die woorden noemde, ging Inga natuurlijk meteen op internet op zoek. Dat liep op een teleurstelling uit, want na dat begin werd het gedicht slechter: een woelige tocht, in storm beleefd. Dat was natuurlijk helemaal niks. Maar de eerste regel vond ik nog steeds mooi: Mijn leven is een baar, die een tijdlang beweegt. Daardoor dacht ik: zolang er iets beweegt, leef ik.

Natuurlijk blijft alles bewegen, ook als je dat zelf niet meer doet. Maar dat is moeilijk te bevatten. Zouden de geraniums

voor het raam bijvoorbeeld blijven groeien en zodra de voorjaarszon kwam, uitlopen en gaan bloeien? Als Inga tenminste niet vergat om ze water te geven natuurlijk. Zou ze dat doen als ik doodging?

Ik was inmiddels klaarwakker en realiseerde me dat je zo niet moet denken. En daarna begon ik steken in mijn benen te krijgen en wist ik dat ik het wel kon vergeten. Slapen lukte nu niet meer.

Tja, Hogepoot. Zo dacht ik. Alsof we een verbintenis hadden. Maar die hadden we natuurlijk niet. Dit kwam van één kant. Net als met God.

Mijn gedachten draaiden in kringetjes rond. Ze dicht benaderen. Kijken. Alleen kijken. Zolang er iets beweegt. Al waren dat mijn gedachten vóór ik hem zag.

Eigenlijk was het natuurlijk gek om hem überhaupt een naam te geven. Maar wij mensen hebben nu eenmaal de neiging om ze namen te geven om ze op die manier van elkaar te onderscheiden. Al is het maar 'Fietsstuur' voor een jonge stier met twee lange hoorns, of 'Zwarte Duivel' voor de zware everzwijnbeer.

Hij had geen idee van zijn naam. In de roedel werd hij gekenmerkt door zijn geur en zijn trotse houding. Of toch in elk geval door zijn hoge witte poten? Zonder woorden uiteraard.

Had hij een roedel? Misschien struinde hij gewoon rusteloos rond op zoek naar prooi en een paringspartner, een solitaire zwerver die al verder was getrokken. In dat geval had het natuurlijk geen zin om te gaan zitten wachten en maakte het ook niet uit of het sleeppad was dichtgesneeuwd. En met de sneeuwscooter kon je er waarschijnlijk toch wel komen.

Had ik vanochtend mijn fototoestel moeten meenemen? Dat had ik thuis laten liggen, maar nu ik alle tijd had gehad om na te denken, was ik tot de conclusie gekomen dat er foto's genoeg waren. Zien mensen eigenlijk überhaupt nog wel iets in de echte wereld?

Hem met woorden aanraken was ook moeilijk. Het was net of ik dat niet goed durfde. Het is trouwens niet makkelijk om een levend wezen te beschrijven. Hem een naam geven was waarschijnlijk een poging om dichterbij te komen en een relatie aan te gaan. Van één kant uiteraard, altijd van één kant. Met woorden kun je ze niet dicht benaderen. Overigens kunnen woorden soms wel een vreselijke macht hebben. Maar niet over hen.

Ik had dit nog niet gedacht of ik realiseerde me dat ik me vergiste: onze woorden hebben een dodelijke macht over hen. Het woord en de letter van de wet: de licentiejaacht begint op 2 januari.

Hij zet het op een drafje. De bevroren sneeuwkorst is dun en breekt zo gemakkelijk dat hij zijn poten er niet aan bezeert. Hij verdwijnt nu. Door de dichte sneeuwval en de duisternis begint alles om hem heen op te lossen en zijn spieren ontspannen.

Zo kan een mens denken. Dat hij lang blijft liggen en in onwetendheid verzinkt. Zijn weke beweeglijke oren houden voor hem de wacht, want onder de onbestemde vergeetheid van zijn halfslaap ligt er nog de herinnering aan een geurflard. Die herinnering kan losgewoeld worden en vormen aannemen. De sneeuw wervelt en dringt door de sparrennaaldfranjes naar binnen.

Hij weet wat een spar is, maar heeft er geen woord voor. Hij weet dat de grote oude sparren beschutting bieden. Hij staat op en rekt zijn voorpoten uit, en zodra daar leven in zit, strekt hij zijn achterpoten een voor een om ook die lang te maken. Waarschijnlijk heeft hij af en toe zin om degenen te roepen die hij verliet toen hij een zwerver werd. Maar verder dan het omhoogsteken van zijn kop komt hij niet. Zijn bek vormt geen gat, want zijn waakzaamheid neemt het weer over.

Stel je voor dat hij wakker wordt en een geurspoor opneemt dat een reactie aan zijn lendenen ontlokt. Een teefje. De wolvin van wie sporen te vinden waren op het heuveltje. Het vage beeld wordt in de sneeuwjacht meteen uitgewist. Maar wanneer ze zich opnieuw tussen de sparren vertoont, gaat hij op een drafje achter haar aan. De lekkere, verzadigde tevengeur wordt steeds sterker, net als de onrust in zijn lendenen.

Hij komt tamelijk dicht in de buurt. Ze staan naar elkaar te kijken, zij aan de rand van het veenmoeras tussen armetierige sparren en hij op de poel waar een dikke laag sneeuw op ligt. Haar houding is zodanig dat hij zich opmaakt om een paar snelle, maar niet te heftige passen naar haar toe te zetten. Misschien dat hij langs haar neus mag strijken en langs haar wang onder haar oor om vervolgens om te draaien en met zijn vochtige neusspiegel het aanlokkelijke maar geslotene onder haar staart aan te raken. Maar ze trekt zich terug en verdwijnt. Hij loopt naar de plek waar ze heeft gestaan en plast grondig. Luistert lang of hij geluiden hoort die erop kunnen duiden dat ze deel uitmaakt van een roedel.

Dan hoort hij iemand roepen. Het komt van ver, een grove oude stem. Diep klinkt het holle, zingende geluid en het eindigt in gekef. Nu steekt het verlangen weer de kop op bij